

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(otrā palāta)

2004. gada 28. septembrī *

Lieta T-310/00

MCI, Inc., agrāk *MCI WorldCom, Inc.*, pēc tam *WorldCom, Inc.*, *Ashburn, Virginie* (Ašburna, Virdžīnija, ASV), ko sākotnēji pārstāvēja K. Leisoks [*K. Lasok*], QC, Dž. J. Arts [*J.-Y. Art*] un B. Hartnets [*B. Hartnett*], advokāti, pēc tam K. Leisoks, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv V. D. Plesings [*W.-D. Plessing*] un B. Mutelze-Šēna [*B. Muttelsee-Schön*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko sākotnēji pārstāvēja P. Oliveris [*P. Oliver*], P. Helstrēms [*P. Hellström*] un L. Pinjataro [*L. Pignataro*], pēc tam P. Oliveris un P. Helstrēms, pārstāvji, kam palīdz N. Khāns [*N. Khan*], *barrister*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un F. Mijons [*F. Million*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2000. gada 28. jūnija Lēmumu 2003/790/EK, ar ko koncentrācija ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu un ar EEZ līgumu (lieta COMP/M.1741 — *MCI WorldCom/Sprint*) (OV 2003, L 300, 1. lpp.).

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*] un N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*],

sekretārs J. Plingerss [*J. Plingers*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 30. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas rašanās fakti un procedūra Komisijā

- ¹ *MCI, Inc.*, agrāk *MCI WorldCom, Inc.*, pēc tam — *WorldCom, Inc.* (turpmāk tekstā — “*WorldCom*”) un *Sprint Corp.* (turpmāk tekstā — “*Sprint*”) ir pasaules mēroga telekomunikāciju uzņēmumi ar juridisko adresi Amerikas Savienotajās Valstīs. 1999. gadā *WorldCom* apgrozījums pasaulē sasniedza apmēram 37 miljardus ASV dolāru (USD) un *Sprint* apgrozījums — apmēram 17 miljardus USD. Līdz nesenam laikam *Sprint* darbību Eiropā pilnīgi vai lielākoties veica ar *Global One* starpniecību, kas ir *Sprint* 1995. gadā nodibināts kopuzņēmums ar *Deutsche Telekom* un *France Télécom*.
- ² 1999. gada 4. oktobrī *WorldCom* un *Sprint* parakstīja līgumu un apvienošanās plānu, kas atbilda koncentrācijas definīcijai 1989. gada 21. decembra Padomes Regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 3. panta 1. punkta a) apakšpunkta [OV L 395, 1. lpp., grozījumi OV 1990, L 257, 13. lpp.; atcelts ar 2004. gada 20. janvāra Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV L 24, 1. lpp.)] nozīmē. Šo apvienošanos bija jāīsteno, apmainot *Sprint* akcijas pret *WorldCom* akcijām par naudas summu, kas sākotnēji tika novērtēta 127 miljardu USD vērtībā.

- 3 Ar 1999. gada 20., 26. un 28. oktobra vēstulēm *WorldCom* un *Sprint* šo līgumu darīja zināmu Komisijai, paskaidrojot, kāpēc tie uzskatīja, ka minētajam darījumam nebija Kopienas mēroga Regulas Nr. 4064/89 1. panta nozīmē un ka tādēļ to nebija jāpaziņo atbilstoši šai regulai. Tie īpaši norāda, ka tiktāl, ciktāl *Sprint* bija uzņēmies līgumiskas saistības pret *WorldCom* izbeigt savu darbību *Global One* pirms apvienošanas īstenošanas, *Sprint* kopējā realizētā apgrozījuma Kopienā aprēķinam Regulas Nr. 4064/89 5. panta nozīmē nebija jāiekļauj tā daļa *Global One* apgrozījumā.
- 4 1999. gada 29. oktobrī Komisija apstrīdēja šo viedokli un informēja ieinteresētās personas, ka tai bija jāņem vērā *Sprint* daļa *Global One* apgrozījumā, kā rezultātā tā secināja, ka paredzētajam darījumam bija Kopienas mērogs. Komisija norāda, ka apgrozījuma aprēķins, lai noteiktu, vai koncentrācijai ir Kopienas mērogs, ir jāveic apvienošanās līguma parakstīšanas dienā un, ņemot vērā faktiskos apstākļus, kas pastāv šajā dienā, vai vēlākais — dienā, kad rodas paziņošanas pienākums. Komisija uzskata, ka konkrētām darbībām piesaistīto apgrozījumu var atskaitīt tikai tad, ja paziņotais līgums satur apturošu nosacījumu, kas paredz pārtraukt šīs darbības, vai, ja šādas darbības tika izbeigtas laika posmā starp rēķinu slēgšanu un galīgo apvienošanās līguma parakstīšanu. Komisija secināja, ka šajā gadījumā tas tā nebija.
- 5 Ar 2000. gada 10. janvāra paziņojumu (turpmāk tekstā — “paziņojums”), kuru Komisija saņēma 11. janvārī, *WorldCom* un *Sprint* (turpmāk tekstā — “ziņotājas puses”) kopīgi paziņoja par to koncentrācijas projektu atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 4. panta 1. punktam, “neskarot pušu stāvokli, ņemot vērā jurisdikcijas jautājumus par *Global One* apgrozījuma piedēvējumu *Sprint*”.
- 6 2000. gada 21. janvārī *Sprint* noslēdza formālu līgumu ar *Deutsche Telekom* un *France Télécom*, kā rezultātā tā izstājās no *Global One*.

- 7 2000. gada 2. februārī ziņotājas puses paziņoja Komisijai par šo līgumu un piedāvāja saistību uzņemšanas Regulas Nr. 4064/89 8. panta 2. punkta nozīmē, kas nozīmēja, ka *Sprint* ir jāveic viss iespējamais, lai bez nepamatotas kavēšanās īstenotu savu izstāšanos no *Global One*, un šajā laikā tā nekādā veidā neiesaistītos *Global One* ikdienas vadībā. 2000. gada 10. februārī ziņotājas puses iesniedza Komisijai memorandu, paskaidrojot savu viedokli par ietekmi, kas varētu būt, ja *Sprint* izstājas no *Global One*, uz konkurences struktūru attiecīgajos tirgos, un norādot iemeslus, kuri, pēc to uzskata, ļauj tām atsaukt paziņojumu.
- 8 Uzskatot, ka piedāvātā saistību uzņemšanās bija nepietiekama, ka attiecībā uz šo koncentrāciju ir piemērojama Regula Nr. 4064/89 un ka pastāvēja nopietnas šaubas attiecībā uz tās saderību ar Kopējo tirgu, Komisija 2000. gada 21. februārī nolēma uzsākt procedūru atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 6. panta 1. punkta c) apakšpunktam. Tā norādīja trīs tirgus, kuros darījumi radīja konkurences problēmas: pirmais ir “augstākā līmeņa jeb universālais Interneta pieslēgums”, otrs ir pasaules telekomunikāciju pakalpojumi un trešais ir starptautiskie balss telefona pakalpojumi.
- 9 Pēc uzziņu saņemšanas atbildē uz informācijas pieprasījumu atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 11. pantam, Komisija 2000. gada 3. maijā nosūtīja ziņotājām pusēm iebildumu paziņojumu atbilstoši 12. panta 2. punktam Komisijas 1998. gada 1. marta Regulā (EK) Nr. 447/98 par paziņojumiem, termiņiem un uzklaušanās, kas paredzēta Padomes Regulā (EEK) Nr. 4064/89 par kontroli attiecībā uz uzņēmumu koncentrāciju (OV L 61, 1. lpp.), (turpmāk tekstā — “Piemērošanas regula”), ko atceļ Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr. 802/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 (OV L 133, 1. lpp.), kurā Komisija izklāstīja, ka paredzētā koncentrācija radītu ziņotāju pušu dominējošo stāvokli vai *WorldCom* dominējošā stāvokļa nostiprināšanu gan augstākā līmeņa Interneta pieslēguma tirgū, gan pasaules telekomunikāciju pakalpojumu, ko sniedz daudznacionāliem uzņēmumiem, tirgū. Ziņotājas puses atbildēja uz šo iebildumu paziņojumu 2000. gada 22. maijā.

- 10 Pēc vairākām sanāksmēm, ko sasauca ar mērķi izskatīt iespējamus korekcijas pasākumus, ziņotājas puses 2000. gada 8. jūnija vēstulē paziņoja Komisijai par saistību uzņemšanos (turpmāk tekstā — “korekcijas pasākumi”) atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 8. panta 2. punktam un Piemērošanas regulas 18. panta 2. punktam pārtraukt *Sprint* Interneta darbības.
- 11 2000. gada 5. jūnijā Komisija sasauca to uzņēmumu Padomdevēju Komitejas koncentrāciju jautājumos sanākumi, kurus nosaka Regulas Nr. 4064/89 19. pants. Šī komiteja sapulcējās 2000. gada 22. jūnijā un šajā pašā dienā sniedza savu atzinumu.
- 12 2000. gada 26. jūnijā, par konkurenci atbildīgs komisijas loceklis, M. Monti [*M. Monti*], ieradās Vašingtonā (Amerikas Savienotās Valstis), lai tiktos ar Tieslietu departamenta (Tieslietu ministrija, turpmāk tekstā — “*DoJ*”) pārstāvjiem. Preses konferencē viņš paziņoja, ka Komisijai tiek ieteikts aizliegt plānoto koncentrāciju.
- 13 2000. gada 27. jūnijā ziņotājas puses nosūtīja divas faksimila vēstules, ko Komisija saņēma tajā pašā dienā, kurās tās formāli atsauca, pirmkārt, 2000. gada 8. jūnijā iesniegto saistību paziņojumu un, otrkārt, 2000. gada 11. janvāra paziņojumu. Otrā vēstule ietvēra šādu paziņojumu:

“Pusēm vairs nav nodoma īstenot koncentrācijas projektu tādā formā, kā noteikts paziņojumā. Ja vien puses nolems apvienot savas darbības citā veidā nākotnē, tās par to attiecīgi paziņos atbilstoši koncentrācijas reglamentējošiem likumiem.”

- 14 Tajā pašā dienā *DoJ* oficiāli iesniedza *District Court of Columbia* (Kolumbijas Apgabala tiesa) sūdzību par *WorldCom* un *Sprint*, lūdzot atzīt, ka to plānotā koncentrācija pārkāpj *Clayton Antitrust Act 1914* (1914. gada Kleitonas konkurences likumu), un pieņemt pastāvīgu rīkojumu, kas aizliedz šiem uzņēmumiem īstenot attiecīgo koncentrāciju. Šī sūdzība bija pamatota ar līguma pret konkurenci vērstām sekām, iespējams, Interneta tīkla pamatpakalpojumu sniegšanas tirgū, kā arī vairākos citos tirgos.
- 15 Arī 2000. gada 27. jūnijā *Sprint* savā tīmekļa vietnē publicēja paziņojumu presi par *DoJ* ierosināto tiesas procesu, pabeidzot to ar šādu teikumu:

“*Sprint* cer, ka šim apvienošanās darījumam būs pieņemams risinājums. Ieguvums, ko no tā gūst sabiedrība, ir pārāk būtisks, lai to neņemtu vērā.”

- 16 Tajā pašā dienā *ABC News* (ABC ziņu) tīmekļa vietnē tika publicēts šāds komentārs:

“[...] šķiet, ka divu uzņēmumu publicētie paziņojumi norāda, ka tās nav pilnībā atteikušās no piedāvātās 128 miljardus ASV dolāru vērtās megakoncentrācijas. Pēters Luhts [*Peter Lucht*], *WorldCom* preses sekretārs, nevēlējās atbildēt, vai tie ir atsaukuši piedāvājumu. “Šī lieta joprojām tiek izskatīta ASV iestādēs”, Luhts paziņoja.”

- 17 2000. gada 28. jūnijā Komisija pieņēma Lēmumu 2003/790/EK, ar ko koncentrācija ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu un ar EEZ līgumu (lieta COMP/M.1741 — *MCI WorldCom/Sprint*) (OV 2003, L 300, 1. lpp., turpmāk tekstā — “apstrīdētais lēmums”), pamatojoties, jo īpaši, uz Regulas Nr. 4064/89 8. panta 3. punktu.
- 18 Apstrīdētā lēmuma 410. apsvērumā Komisija konstatēja, ka plānotā koncentrācija “radītu vai nu dominējošo stāvokli uzņēmumam, kas izveidotos koncentrācijas rezultātā, vai *MCI WorldCom* dominējošā stāvokļa pastiprināšanos [augstākā līmeņa jeb] universālā pieslēguma tirgū, kā rezultātā konkurence kopējā tirgū tiktu nozīmīgi traucēta Regulas par uzņēmumu koncentrācijas kontroli 2. panta 3. punkta nozīmē”. Savukārt apstrīdētā lēmuma 302. apsvērumā Komisija “nolēma neturpināt savus iebildumus attiecībā uz pasaules telekomunikāciju pakalpojumu sniegšanas tirgu”. Turklāt apstrīdētā lēmuma 303.–315. apsvērumā Komisija atteicās no saviem iebildumiem attiecībā uz starptautisko balss telefona pakalpojumu tirgu.
- 19 Apstrīdētais lēmums tika paziņots ziņotājām pusēm tajā pašā dienā.
- 20 2000. gada 13. jūlijā ziņotājas puses paziņojumā presei darīja zināmu, ka, ņemot vērā *DoJ* protestu, tās atsakās no sava koncentrācijas projekta.

Process

- 21 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2000. gada 27. septembrī, prasītājs cēla šo prasību.

- 22 Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) aicināja prasītāju savā replikā atbildēt uz jautājumu, vai ņemot vērā Pirmās instances tiesas 1999. gada 25. marta spriedumu lietā T-102/96 *Gencor/Komisija, Recueil*, II-753. lpp., un 1999. gada 15. decembra spriedumu lietā T-22/97 *Kesko/Komisija, Recueil*, II-3775. lpp., tam joprojām bija interese prasības iesniegšanā, ņemot vērā galīgo atteikšanos no koncentrācijas projekta pēc *DoJ* intervences. Prasītājs izpildīja šo lūgumu un arī Komisija atbildē uz repliku izteica savu viedokli par šo jautājumu.
- 23 Ar 2001. gada 16. maija Pirmās instances tiesas pirmās palātas priekšsēdētāja rīkojumu Vācijas Federatīvai Republikai un Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā attiecīgi prasītāja un Komisijas prasījumu atbalstam.
- 24 2002. gada 21. jūlijā *WorldCom* un lielākā daļa tās meitas sabiedrību Amerikas Savienotajās Valstīs *Bankruptcy Court for the Southern District of New York* (Ņujorkas Dienvidu daļas Maksātnespējas tiesā) iesniedza lūgumu par brīvprātīgu reorganizāciju *U. S. Bankruptcy Code* (ASV Maksātnespējas kodekss) 11. sadaļas nozīmē.
- 25 Ar Pirmās instances tiesas sekretāra 2002. gada 4. oktobra vēstuli prasītājs tika uzaicināts izteikt savu viedokli par iespējamo ietekmi, kas var būt pasākumiem, turpinot tiesvedību Pirmās instances tiesā, norādot, vai prasītājam joprojām ir interese lūgt atcelt apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas noteiktajiem kritērijiem šī sprieduma 22. punktā minētajos spriedumos lietās *Gencor/Komisija* un *Kesko/Komisija*, un, jo īpaši norādot, vai prasītājs uzskata, ka tam joprojām ir kaut neliela iespēja nākotnē īstenot koncentrāciju, ko ar apstrīdēto lēmumu atzina par nesaderīgu ar kopējo tirgu vai jebkādu līdzīga veida darījumu, ja apstrīdētais lēmums tiktu atcelts atbilstoši prasījumiem prasībā, un izstrādāt biznesa plānu, ko pieprasa ASV Maksātnespējas kodeksa 11. sadaļa, tūlīt pēc tam, kad tam piekrit kreditori un apstiprina kompetenta Amerikas tiesa. Prasītājs izpildīja šīs prasības ar 2002. gada 21. oktobra, 2003. gada 2. maija, 2003. gada 9. jūlija, 2003. gada 17. decembra un 2004. gada 11. marta vēstulēm.

- 26 Tā kā Pirmās instances tiesas palātu sastāvs tika mainīts jaunā juridiskā gada sākumā, tiesnesis referents tika pārcelts amatā otrajā palātā, kā rezultātā šī lieta tika nodota izskatīšanai otrajai palātai.
- 27 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (otrā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu un, pirmkārt, noturēt tiesas sēdi, kas ir veltīta jautājumu izskatīšanai, kuri saistīti ar pieņemamību, Komisijas interesi prasības iesniegšanā un kompetenci pieņemt apstrīdēto lēmumu, ko izvirza šī prasība.
- 28 Lietas dalībnieku mutiskie prasījumi tika uzklauti un puses atbildēja uz Pirmās instances tiesas jautājumiem 2004. gada 30. marta tiesas sēdē.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 29 Prasītājs, ko atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, lūdz Pirmās instances tiesu:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Komisija, ko atbalsta Francijas Republika, lūdz Pirmās instances tiesu:

- prasību noraidīt;

- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par prasības pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 31 Savā replikā prasītājs vispirms uzsver, ka, tikai atbildot uz Monti novērojumiem 2000. gada 26. jūnija (skat. šī sprieduma 12. punktu) preses konferencē ziņotājas puses nākošajā dienā atsauca savu paziņojumu un formāli paziņoja Komisijai, ka tās ir atteikušās no paredzētās koncentrācijas tādā formā, kāda bija paziņota. Attiecībā uz procedūru, ko *DoJ* uzsāka *District Court of Columbia* (skat. šī sprieduma 14. punktu) tajā pašā 27. jūnijā, prasītājs uzsver, ka tai nebija juridiski saistošas iedarbības atšķirībā no 2000. gada 28. jūnijā pieņemtā apstrīdētā lēmuma. Tādējādi atbilstoši prasītāja viedoklim, nav precīzi apgalvot, ka atteikšanās no koncentrācijas projekta notika “pēc *DoJ* intervences”.
- 32 Tad prasītājs apgalvo, ka tam ir interese lūgt atcelt apstrīdēto lēmumu, ņemot vērā kritērijus, ko Pirmās instances tiesa noteica šī sprieduma 22. punktā minētajā spriedumā lietā *Gencor/Komisija* (41.–45. punkts) un šī sprieduma 22. punktā

minētajā spriedumā lietā *Kesko/Komisija* (57.–64. punkts). Šajā sakarā tā it īpaši norāda, ka ziņotājas puses atteicās no koncentrācijas projekta, tiklīdz kļuva acīmredzami skaidrs, ka Komisija darījumu atzītu par nesaderīgu ar kopējo tirgu. Tas, ka Komisijas vērtējums kļuva pieejams sabiedrībai pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, un tas, ka ziņotājas puses rīkojās, pamatojoties uz lēmumu vēl pirms tā formālas pieņemšanas, neliedz prasītājam lūgt atcelt [lēmumu].

- 33 Prasītājs arī norāda, atsaucoties uz Tiesas 1986. gada 23. aprīļa spriedumu lietā 294/83 *Les Verts/Parlaments, Recueil*, 1339. lpp., 23. punkts, uz savām pamattiesībām uz tiesas aizsardzību, kas ir iekļautas EK līgumā un Regulas Nr. 4064/89 16. un 21. pantā. Prasītājs it īpaši norāda, ka tiesiskā Kopienā Komisijas diskrecionārā varas efektīva tiesiskā kontrole saskaņā ar Regulu Nr. 4064/89, nav saistīta ar citās tiesās ierosinātiem procesiem, vēl jo vairāk, šajā lietā, apstrīdētais lēmums ir vienīgais tiesiskais šķērslis plānotajai koncentrācijai.

- 34 Savos 2002. gada 21. oktobra apsvērumos atbildē uz Pirmās instances tiesas 2002. gada 4. oktobra (skat. šī sprieduma 25. punktu) jautājumiem prasītājs apstiprina pēc būtības, ka ASV Maksātspējas kodeksa 11. nodaļas attiecināšana uz viņu nerada tiesiskas sekas attiecībā uz patreizējās prasības turpināšanu, ka tam ir vēl lielāka interese nekā agrāk panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu, ņemot vērā Pirmās instances tiesas noteiktos kritērijus šī sprieduma 22. punktā minētajos spriedumos lietās *Gencor/Komisija* un *Kesko/Komisija*, un, precīzāk, ka, ja apstrīdētais lēmums tiek atcelts saskaņā ar šo prasību, tad prasītājam ir labākas iespējas nekā iepriekš īstenot koncentrāciju, kuru apstrīdētais lēmums atzina par nesaderīgu ar kopējo tirgu vai citu līdzīgu darījumu, strukturālās spējas saražot vairāk produkcijas, nekā nepieciešams, pieprasījuma samazināšanās, kā arī citu problēmu dēļ, kuras telekomunikāciju sektorā ir parādījušas sākot ar 2000. gadu.

- 35 Savos 2003. gada 2. maija papildu apsvērumos prasītājs norāda uz to, ka tā galīgo reorganizācijas plānu drīz apstiprinās *U. S. Bankruptcy Court* un ka tas paredz pabeigt ASV Maksātnespējas kodeksa 11. daļā paredzēto procesu 2003. gada trešā semestra laikā. Tas apstiprina, ka reorganizācijas procesa pabeigšanai nebūs ietekmes uz tā interesi tūlītējā šīs tiesvedības risinājumā vai uz tiesībām, kas var rasties no prasītājam labvēlīga sprieduma.
- 36 Savu 2003. gada 9. jūlija, 2003. gada 17. decembra un 2004. gada 11. marta papildu apsvērumu pielikumā prasītājs pievienoja attiecīgi 2003. gada 7. jūlija *U. S. Bankruptcy Court* rīkojuma kopiju, ar ko apstiprina tās priekšlikumu par galīgo vienošanos ar *U. S. Securities and Exchange Commission* (ASV Biržas darbību komisija), šīs pašas tiesas 2003. gada 31. oktobra rīkojuma kopiju, ar ko apstiprina prasītāja 2003. gada 21. oktobra reorganizācijas plānu, un minētās tiesas 2004. gada 25. februāra rīkojuma kopiju, ar ko pagarina prasītājam doto termiņu, lai izpildītu atsevišķus savā reorganizācijas plānā paredzētos nosacījumus.
- 37 Savā atbildē uz repliku Komisija norāda, ka šī sprieduma 22. punktā minētajos spriedumos lietās *Gencor/Komisija* un *Kesko/Komisija* Pirmās instances tiesa pievērsa sevišķu uzmanību faktiskajiem apstākļiem, kādos prasība tika celta, un tiem apstākļiem, kādos notika atteikšanās no plānotā koncentrācijas darījuma.
- 38 Tā uzsver, ka šī sprieduma 22. punktā minētajā sprieduma lietā *Gencor/Komisija* 45. punktā Pirmās instances tiesa norādīja, ka koncentrācijas darījuma pamata zudums nevar “pats no sevis” izslēgt minētā lēmuma tiesiskuma kontroli. Pirmās instances tiesa precizēja šī apgalvojuma nozīmi šī sprieduma 22. punktā minētā sprieduma lietā *Kesko/Komisija* 61. un 64. punktā, pēc to iemeslu noskaidrošanas, kādēļ prasītājs ir atteicies no plānotā darījuma, secinot, ka šī atsaukšana nebija brīvprātīga, bet tas bija tiešs apstrīdētā lēmuma rezultāts un ka līdz ar to prasība bija jāatzīst par pieņemamu.

- 39 No tā Komisija secina, ka iemesli, kādēļ ziņotājas puses atteicās no sava koncentrācijas projekta, kopā ar citiem apstākļiem, patiešām varētu būt par pamatu, lai Pirmās instances tiesa atteiktu iztiesāšanu. Tā norāda, ka, ja ziņotājas puses pieņēma šo lēmumu, pamatojoties uz motīviem, kas nav saistīti ar apstrīdēto lēmumu, tad no tā var pamatoti secināt, ka prasītājs nav pietiekami ieinteresēts procesa iznākumā, tāpēc tā prasība ir jānoraida kā nepieņemama.
- 40 Tomēr šajā lietā *WorldCom* un *Sprint* paši skaidri apstiprināja, ka atsakās no koncentrācijas projekta tādu iemeslu dēļ, kas nav saistīti ar apstrīdēto lēmumu. Faktiski no to priekšlikuma izriet, ka atteikšanās no projekta notika tikai *DoJ* protesta dēļ. Komisija atsaucas, it īpaši, uz šo rindkopu 2000. gada 13. jūlija preses paziņojumā, ko publicēja gan prasītājs, gan *Sprint* (skat. šī sprieduma 20. punktu):

“Sabiedrības [*WorldCom* un *Sprint*] kopīgi vienojas uzskatīt, ka dažādie [*DoJ*] pārskata beigās pieprasītie nosacījumi kaitē apvienošanās finansiālajām priekšrocībām un [arī] tām priekšrocībām, ko klienti var no tā gūt. Tā kā [*DoJ*] apstiprināja, ka tā nebūs gatava pirms nākošā gada [sākuma] uzsākt tiesvedību, pamatojoties uz savām teorijām par apvienošanos, sabiedrības nolēma, ka akcionāru, klientu un darba ņēmēju interesēs nav uzsākt ilgstošo procedūru.”

- 41 Šādos apstākļos prasītājam trūkst pamatojums, lai apgalvotu, ka *DoJ* celtā prasība *District Court of Columbia* nevarēja izraisīt tā lēmumu atteikties no koncentrācijas projekta, jo šī prasība nebija saistoša.
- 42 Komisija secina, ka atteikšanās no koncentrācijas projekta nekādā ziņā nebija apstrīdētā lēmuma tiešas sekas, ka šī sprieduma 22. punktā minētais spriedums lietā *Kesko/Komisija* nav piemērojams šajā lietā un ka prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

- 43 Turklāt Komisija norāda, ka šī sprieduma 22. punktā minētajā spriedumā lietā *Kesko*/Komisija 55. punktā Pirmās instances tiesa uzdeva jautājumu, vai koncentrācijas projekts joprojām bija spēkā prasības celšanas brīdī, lai noteiktu, vai ir bijusi pastāvoša un spēkā esoša interese atcelt apstrīdēto lēmumu. Taču šajā lietā atteikšanās no koncentrācijas projekta notika 2000. gada jūlijā, kas ir labu laiku pirms prasības celšanas 2000. gada 27. septembrī.

Tiesas vērtējums

- 44 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka prasība atcelt tiesību aktu, ko ir iesniegusi fiziska vai juridiska persona, ir pieņemama tikai tad, ja prasītājam ir interese, lai apstrīdētais akts tiktu atcelts. Šāda interese nozīmē, ka šī akta atcelšanai pašai par sevi var būt tiesiskas sekas (skat. Tiesas 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 *AKZO Chemie*/Komisija, *Recueil*, 1965. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas 1995. gada 14. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-480/93 un T-483/93 *Antillean Rice Mills u.c./Komisija*, *Recueil*, II-2305. lpp., 59. un 60. punkts, un šajā spriedumā minēto judikatūru, un 2001. gada 20. jūnija spriedumu lietā T-188/99 *Euroalliances*/Komisija, *Recueil*, II-1757. lpp, 26. punkts) vai, citiem vārdiem sakot, ka prasības rezultātā var rasties priekšrocības lietas dalībniekam, kurš cēla prasību (Tiesas 2000. gada 13. jūlija spriedums lietā C-174/99 *Parlaments/Richard*, *Recueil*, I-6189. lpp., 33. punkts, un 2002. gada 25. jūlija spriedums lietā C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Komisija, *Recueil*, I-6677. lpp., 21. punkts).
- 45 Attiecībā uz absolūto šķērsli tiesas procesam (Tiesas 1985. gada 28. novembra rīkojums lietā 19/85 *Grégoire-Foulon*/Parlaments, *Recueil*, 3771. lpp., un 1987. gada 7. oktobra rīkojums lietā 108/86 *D. M./Padome* un *CES*, *Recueil*, 3933. lpp.; Pirmās instances tiesas 1993. gada 18. februāra spriedums lietā T-45/91 *Mc Avoy*/Parlaments, *Recueil*, II-83. lpp., 22. punkts) Kapienu tiesa var to izlemt pēc savas iniciatīvas (Tiesas 1995. gada 19. oktobra spriedums lietā C-19/93 P *Rendo u.c./Komisija*, *Recueil*, I-3319. lpp.).

- 46 Regulas Nr. 4064/89 piemērošanas jomā Pirmās instances tiesa šī sprieduma 22. punktā minētajā spriedumā lietā *Gencor/Komisija* 41. un 45. punktā nosprieda, ka uzņēmumam, kas ir paredzētās koncentrācijas dalībnieks, ir interese prasības iesniegšanā par Komisijas lēmumu, kas atzīst šī darījuma nesaderību ar kopējo tirgu, pat tad, ja, zūdot šī darījuma līgumiskajam pamatam, to vairs nevar izpildīt arī tad, ja Pirmās instances tiesa pieņemtu prasītājam labvēlīgu spriedumu. Pirmās instances tiesa jo īpaši ņēma vērā tāda lēmuma atcelšanas tiesiskās sekas patreiz un nākotnē EKL 233. panta nozīmē, kā arī Komisijas pieņemto aktu tiesiskuma kontroles obligātās prasības saskaņā ar Regulu Nr. 4064/89.
- 47 Piemērojot šos principus gadījumā, kad notiek atteikšanās no koncentrācijas projekta, Pirmās instances tiesa šī sprieduma 22. punktā minētā sprieduma lietā *Kesko/Komisija* 61.–65. punktā piebilda, ka, ja lietas apstākļi parāda, ka atteikšanās nav bijusi brīvprātīga, bet tās ir Komisijas lēmuma “tiešas sekas”, tad attiecīgajam uzņēmumam ir interese iesniegt prasību par šī lēmuma atcelšanu.
- 48 Pretēji Komisijas uzskatam (skat. šī sprieduma 43. punktu), šo judikatūru nevar ierobežoti [attiecināt] tikai uz tiem gadījumiem, kad atteikšanās no koncentrācijas notika pēc prasības iesniegšanas Pirmās instances tiesā. Faktiski minētā judikatūra balstās uz pieņēmumu, ka uzņēmums, kurš pakļaujas Komisijas lēmumam, kas tam ir saistošs, nekādā veidā nezaudē interesi panākt šī lēmuma atcelšanu (šī sprieduma 22. punktā minētā sprieduma lietā *Kesko/Komisija* 59. punkts). Tomēr šādu pienākumu rada pats lēmums, kā tas izriet arī no EKL 249. panta ceturtās daļas. Tādējādi tas pastāv pirms prasības celšanas un ir neatkarīgs no tās, turklāt tā apturošās iedarbības neesamība nosaka to, ka saglabājas interese prasības iesniegšanā, ja no darījuma atsakās šīs instances tiesvedības laikā (Tiesas 1985. gada 19. septembra spriedums apvienotajās lietās 172/83 un 226/83 *Hoogovens Groep/Komisija*, *Recueil*, 2831. lpp., 19. punkts).

- 49 Šajā lietā koncentrācijas līgumiskā pamata izbeigšanās pēc ziņotāju pušu atteikšanās no koncentrācijas projekta pati par sevi nav tāds apstāklis, kas izslēgtu apstrīdētā lēmuma tiesiskuma kontroli.
- 50 Tomēr divos aspektos šo gadījumu var nošķirt no lietām, kurās tika pieņemti šī sprieduma 22. punktā minētie spriedumi lietās *Gencor/Komisija* un *Kesko/Komisija*. Pirmkārt, lai arī Komisija daļēji apstrīd šo apgalvojumu, pats prasītājs apgalvo, ka no attiecīgā koncentrācijas darījuma atteicās kopš 2000. gada 27. jūnija, kas ir pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas. Otrkārt, Komisija apgalvo, ka atteikšanās no darījuma ir *DoJ* protesta, nevis paša prasītāja darbību rezultāts. Līdz ar to abos aspektos rodas jautājums par to, ciklāt atteikšanos no koncentrācijas darījuma var uzskatīt par apstrīdētā lēmuma “tiešām sekām” šī sprieduma 22. punktā minētā sprieduma lietā *Kesko/Komisija* nozīmē un kāda ir šādas atšķirības iespējamā ietekme uz prasītāja interesi prasības iesniegšanā šajā lietā.
- 51 Kas attiecas uz pirmo no šiem diviem aspektiem, ir jāatgādina, ka 2000. gada 27. jūnija vēstulē ziņotājas puses formāli paziņoja Komisijai, ka tās atsauc savu paziņojumu un ka tām “vairs nav nodoma īstenot koncentrācijas projektu tādā formā, kā tas bija paziņojumā”.
- 52 Pirmās instances tiesa atzīst, ka, pirmkārt, šis paziņojums tika veikts tūlīt pēc Monti komentāriem presei 2000. gada 26. jūnijā, no kuriem izriet, ka viņš plānoja ieteikt Komisijai aizliegt plānoto koncentrāciju, un, otrkārt, ka šis paziņojums bija acīmredzami paredzēts, lai novērstu apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, kura apspriešana bija iekļauta Komisijas 2000. gada 28. jūnija sēdes dienas kārtībā.

- 53 Tomēr apstrīdētā lēmuma 12. apsvērumā Komisija atteicās šo paziņojumu uzskatīt par formālu plānotās apvienošanās līguma atsaukumu. Tādējādi tā uzskatīja sevi par kompetentu lemt par līgumu, neņemot vērā minētā paziņojuma nosacījumus.
- 54 Pirmās instances tiesa uzskata, ka šie apgalvojumi ir paši par sevi pietiekami, lai pamatotu prasītāja interesi tam adresēta lēmuma atcelšanā, kura pieņemšanu tas neveiksmīgi mēģināja aizkavēt, formāli paziņojot par paziņotās koncentrācijas atsaukšanu, par kuru ir runa lēmumā. Šajā sakarā jānorāda, ka viens no prasītāja izvirzītajiem galvenajiem pamatiem savu prasījumu atbalstam ir balstīts uz Komisijas nekompetenci pieņemt apstrīdēto lēmumu pēc 2000. gada 27. jūnijā iesniegtā paziņojuma atsaukšanas.
- 55 Jāpiebilst, ka tikpat ilgi, cik pastāv apstrīdētais lēmums, kura spēkā esamība tiek prezumēta līdz brīdim, kad Kopienu tiesa to atceļ (Tiesas 1982. gada 1. aprīļa spriedums lietā 11/81 *Dürbeck/Komisija*, *Recueil*, 1251. lpp., 17. punkts), likums attur prasītāju no apvienošanās ar *Sprint* vismaz tādā veidā un, pastāvot tādiem nosacījumiem, kā norādīts paziņojumā, ja vien apvienošanās vēlme rodas nākotnē.
- 56 Fakts, ka prasītājam šāda nodoma var pat nebūt vai ka varbūt tas netiks īstenots, šajā sakarā ir tīri subjektīvs apstāklis, ko nevar ņemt vērā, novērtējot tā interesi prasības iesniegšanā atcelt aktu, kam neapstrīdami ir tādas tiesiski saistošas sekas, kas skar prasītāja intereses, konkrētā veidā mainot tā tiesisko situāciju (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un 1998. gada 31. marta spriedums apvienotajās lietās C-68/94 un C-30/95 Francija u. c./Komisija, *Recueil*, I-1375. lpp., 62. punkts; Pirmās instances tiesas 1999. gada 4. marta spriedums lietā T-87/96 *Assicurazioni Generali* un *Unicredito/Komisija*, *Recueil*, II-203. lpp., 37. punkts, un 2000. gada 22. marta spriedums apvienotajās lietās T-125/97 un T-127/97 *Coca-Cola/Komisija*, *Recueil*, II-1733. lpp., 77. punkts).

- 57 Tādējādi jāsecina, ka prasītājs ir pamatojis pietiekamu interesi panākt apstrīdētā lēmuma atcelšanu pat tad, ja — kā tas apgalvo — tas patiesi atteicās no minētā darījuma vienu dienu pirms šī lēmuma pieņemšanas.
- 58 Attiecībā uz otro no diviem šī sprieduma 50. punktā minētajiem aspektiem, nav strīda par to, ka formālais paziņojuma atsaukums un atteikšanās no koncentrācijas projekta “tādā formā, kā tas tika piedāvāts paziņojumā”, ko 2000. gada 27. jūnijā plkst. 17.25 ziņotājas puses paziņoja, nosūtot pa faksu Komisijas “Uzņēmumu koncentrācijas darījumu kontroles” *task-force* sekretariātam Briselē (skat. prasības pieteikuma 3. pielikuma 185. lpp.), sakrīt dienas un praktiski arī stundas ziņā, ņemot vērā laika atšķirības, ar paziņojuma laiku 2000. gada 27. jūnija rītā Vašingtonā, kad *DoJ* vērsās *District Court of Columbia* (skat. iebildumu raksta 1. un 11. pielikumu). Turklāt pašu ziņotāju pušu piekrišana (skat. to 2000. gada 13. jūlija paziņojumu preseī, kas minēts šī sprieduma 40. punktā) pilnīgam atteikumam no koncentrācijas projekta ir pēc *DoJ* prasības celšanas *District Court of Columbia*.
- 59 Tomēr, pat pieņemot, ka *DoJ* protests bija noteicošais faktors ziņotāju pušu lēmuma pieņemšanā atteikties no attiecīgās koncentrācijas, tomēr — kā pareizi norāda prasītājs — apstrīdētais lēmums šobrīd ir vienīgais eksistējošais un skaidrais tiesiskais šķērslis šīs koncentrācijas īstenošanai, gadījumā, ja ziņotājas puses atkal vēlētos apvienoties tādā veidā un pie tādiem nosacījumiem, kā tas bija teikts paziņojumā, jo *DoJ* uzsāktajā tiesvedībā *District Court of Columbia* netika izdots aizliedzošs rīkojums un 2000. gada 13. jūlijā *DoJ* pat brīvprātīgi atteicās no prasības.
- 60 Turklāt nevar izslēgt, ka ziņotājas puses būtu izvēlējušās aizstāvēties *District Court of Columbia*, ja Komisija, savukārt, nebūtu pieņēmusi apstrīdēto lēmumu.

- 61 Šajos apstākļos un, ņemot vērā pamata principu, ka tiesiskā Kopienā ir pienācīgi jānodrošina tiesiskuma ievērošana (Tiesas 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-496/99 P Komisija/CAS *Succhi di Frutta*, *Recueil*, I-3801. lpp., 63. punkts), Pirmās instances tiesa uzskata, ka lieta šajā gadījumā ievērojami neatšķiras no šī sprieduma 22. punktā minētajām lietām, kas ir spriedumu lietās *Gencor*/Komisija un *Kesko*/Komisija pamatā, lai pamatotu atšķirīgu lietas iznākumu, prasības celšanas laikā vērtējot prasītāja interesi prasības iesniegšanā.
- 62 Attiecībā uz apstākļiem, kuri varētu būt ietekmējuši šīs intereses saglabāšanos arī pēc prasības celšanas, Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītāja 2002. gada 21. oktobrī, 2003. gada 2. maijā, 2003. gada 9. jūlijā, 2003. gada 17. decembrī un 2004. gada 11. martā iesniegtie apsvērumi ļauj uzskatīt, ka tā sanācija tiesas uzraudzībā noris labi.
- 63 Turklāt prasītājs savos apsvērumos apstiprina un atkārtoti arī tiesas sēdē, kam Komisija neiebilda, ka tā darbības nozare ir palikusi nemainīga kopš prasības celšanas un ka tas joprojām var veikt tāda veida darījumu, kas ar apstrīdēto lēmumu ir atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu.
- 64 Līdz ar to Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājam joprojām ir pietiekama interese turpināt šo tiesvedību.

Par Komisijas kompetenci izdot apstrīdēto lēmumu

- 65 Pamatojot savus prasījumus, prasītājs pēc būtības izvirza divus lēmuma atcelšanas pamatus — apgalvojumus par Komisijas nekompetenci izdot apstrīdēto lēmumu.

- 66 Ar pirmo pamatu, kas sastāv no divām daļām, prasītājs norāda, ka Komisija nebija pilnvarota izdot apstrīdēto lēmumu, jo minētajam koncentrācijas projektam nebija Kopienas mēroga nedz procedūras uzsākšanas dienā (pirmā daļa), nedz pēc apstākļu būtiskas izmaiņas lēmuma pieņemšanas dienā (otrā daļa).
- 67 Otrajā pamatā prasītājs apgalvo, ka Komisija nebija pilnvarota izdot apstrīdēto lēmumu, jo ziņotājas puses formāli bija atsaukušas savu paziņojumu un informējušas Komisiju par atteikšanos no koncentrācijas paziņojumā paredzētajā formā.
- 68 Pirmās instances tiesa nolemj vispirms izskatīt otro pamatu — apgalvojumu par Komisijas nekompetenci izdot apstrīdēto lēmumu pēc paziņojuma atsaukšanas un atteikšanās no koncentrācijas projekta paziņojumā paredzētajā formā.

Lietas dalībnieku argumenti

- 69 Prasītājs, ko atbalsta Vācijas valdība, norāda, ka Komisija ir pārkāpusi savas pilnvaras, 2000. gada 28. jūlijā pieņemot apstrīdēto lēmumu, jo 2000. gada 27. jūlijā ziņotājas puses bija formāli atsaukušas savu paziņojumu un darījušas zināmu, ka tās nemēģinās īstenot plānoto koncentrāciju paziņotajā formā, un ka, ja tās nolemtu apvienot savas darbības citādā formā nākotnē, tās par to paziņos Komisijai atbilstoši noteikumiem, kas reglamentē koncentrācijas.

- 70 Tā kā Komisija pilnībā pamatoja savu kompetenci apstrīdētā lēmuma 12. apsvērumā ar apstākli, ka ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojums nebija formāls 1999. gada 4. oktobra apvienošanās līgumu atsaukums, prasītājs norāda, ka šī interpretācija ir samākslota un pretrunā minētā paziņojuma nosacījumu racionālai uztverei. Attiecībā uz ziņotāju pušu preses paziņojumiem, uz kuriem Komisija atsauca savā iebildumu rakstā, pamatojot apgalvojumu, ka puses nebija atteikušās no koncentrācijas projekta paredzētajā formā (skat. šī sprieduma 15., 16. un 20. punktu), apstrīdētajā lēmumā nav norādes uz to, ka Komisija tos savā vērtējumā būtu ņēmusi vērā. Jebkurā gadījumā, šie paziņojumi nekādā ziņā nav pretrunā ar ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojumu Komisijai.
- 71 Turklāt prasītājs apgalvo — lai gan Komisija uzskatīja, ka koncentrācijas projektu varēja atsaukt tikai, ja [tā] puses formāli atceļ apvienošanās līgumu, prasītājs uzskata, ka Komisija ir rīkojusies neapdomīgi, nesamērīgi, pretēji savai administratīvajai praksei un, līdz ar to, pārkāpjot tiesiskās palāvības principu (Tiesas 1987. gada 12. novembra spriedums lietā 344/85 *Ferriere San Carlo*/Komisija, *Recueil*, 4435. lpp.; 1988. gada 5. oktobra spriedums lietā 129/87 *Fingruth*, *Recueil*, 6121. lpp., 14.–16. punkts, un 1989. gada 14. novembra spriedums lietā 14/88 *Itālija*/Komisija, *Recueil*, 3677. lpp., 28.–31. punkts). Faktiski prasītājs uzskata, ka pēc ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojuma tās likumīgi varēja sagaidīt, ka Komisija nepieņems lēmumu par paziņotās koncentrācijas būtību, atbilstoši tās agrākai administratīvai praksei, kas ir publiski pieejama apmēram divdesmit citās lietās.
- 72 Komisija norāda, ka vienkārša paziņojuma atsaukšana nav pietiekama, lai tai tiktu liegta kompetence atbilstoši Regulai Nr. 4064/89. Komisija uzskata, ka tā var būt tikai tadā gadījumā, ja ziņotājas puses atsakās arī no sava koncentrācijas projekta.
- 73 No Regulas Nr. 4064/89 teksta un jēgas, it īpaši, no tās 9. un 17. apsvēruma, kā arī no 2. panta 2. punkta, 4. panta, 7. panta 1. un 5. punkta, 8. panta 4. punkta un 11. panta, izriet, ka Komisijas kompetence attiecas ne tikai uz paziņotajiem darījumiem, tā kā

paziņojums ir tikai instruments, kurš atvieglo Komisijas kompetences, kas tai jau ir jebkurā gadījumā, izpildi un kas nav atkarīga no [ziņotāju] pušu vēlmes vien (Pirmās instances tiesas 1994. gada 24. marta spriedums lietā T-3/93 *Air France/Komisija, Recueil*, II-121. lpp., 53. punkts). Tādējādi Komisija uzskata — tādēļ, ka tā kontrolē koncentrāciju darījumus neatkarīgi no jebkāda iepriekšēja paziņojuma, koncentrācijas projekta dalībnieki savukārt nevar liegt tai kompetenci, atsaucot savu paziņojumu, ja vien tie atsakās arī no sava projekta. No šī viedokļa paziņojuma atsaukšana turklāt pakļauj ziņotājas puses soda naudai, ko paredz Regulas Nr. 4064/89 14. pants, ja vien arī tās neatsakās no koncentrācijas projekta.

74 Šajā lietā ir acīmredzams, ka 2000. gada 28. jūnijā ziņotājas puses vēl cerēja, ka plānoto koncentrācijas darījumu var īstenot. Tas skaidri izriet no to sniegtajiem paziņojumiem preseī iepriekšējā vakarā pirms to paziņojuma atsaukšanas (skat. šī sprieduma 15. un 16. punktu). Šajā sakarā Komisija uzsver, ka, ja tiešām tik būtisks lēmums kā atteikšanās no koncentrācijas projekta būtu pieņemts, tad puses izmantotu iespēju par to paziņot. To 2000. gada 27. jūnija paziņojums Komisijai nebija vaļsirdīgs un to nevajadzētu vērtēt pēc pirmā iespaida, it īpaši, tāpēc, ka ziņotājas puses Amerikas kontroles iestādēm paziņoja par plāniem atteikties no koncentrācijas projekta tikai 2000. gada 13. jūlijā (skat. šīs sprieduma 20. punktu). Komisija no tā secina, ka apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā koncentrācijas projekts vēl joprojām bija spēkā.

75 Attiecībā uz savu iepriekšējo administratīvo praksi Komisija precīzē, ka visās prasītāja norādītajās lietās paziņotais darījums bija izbeigts pirms Komisija izbeidza lietu. Nevienā no šīm lietām vienkāršu paziņojuma atsaukšanu Komisija nav uzskatījusi par pietiekamu. Tieši pretēji — divos gadījumos tā pieprasīja iesniegt pierādījumus, ko puses nebija uzreiz iesniegušas, par to, ka tās bija atteikušas no koncentrācijas projekta. Taču šajā lietā ziņotājas puses neiesniedza nekādus dokumentus vai pierādījumus, kas pamatotu to apgalvojumu, ka tās vairs neplāno īstenot savu koncentrācijas projektu.

- 76 Katrā ziņā Komisija noliedz apgalvojumu, ka tās administratīvā prakse, ko veido vairāki individuāli lēmumi, varētu radīt tiesisko paļāvību. Tā uzskata, ka šādai paļāvībai katrā gadījumā būtu jābalstās uz kādu vispārpiemērojamu paziņojumu. Komisija pat uzskata, ka veselais saprāts liedz uzskatīt par neapdomīgu vai nesamērīgu rīcību to, ka tā novirzās no vairāku agrāk pieņemtu lēmumu prakses.
- 77 Visbeidzot savā atbildē uz repliku Komisija norāda, ka šī sprieduma 71. punktā minētie spriedumi lietās *Ferriere San Carlo*/Komisija un *Fingruth* nav attiecināmi uz šo lietu. Šajos abos spriedumos tika atzīta nepilnība Kopienas likumdošanā [*lacuna*], kuru attiecīgā Kopienas iestāde izlaboja ar pastāvīgu administratīvo praksi. Šajā lietā Regulā Nr. 4064/89 nav nekādas nepilnības un patiesībā prasītājs atsaucās uz paša noteikto tiesisko paļāvību par to, ka Komisija atturēsies no savu pilnvaru izmantošanas, ko tai piešķir Regula.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 78 Vispirms ir jānosaka šī sprieduma 13. punktā minētās 2000. gada 27. jūnija vēstules piemērojamība, kurā ziņotājas puses formāli atsauca savu 2000. gada 11. janvāra paziņojumu un paziņoja Komisijai, ka tām "vairs nav nodoma īstenot koncentrācijas projektu tādā formā, kā noteikts paziņojumā".
- 79 Kā tas izriet arī no vēstules teksta, un pretēji prasītāja apgalvojumiem šajā prasībā, šis paziņojums nebija par atteikšanos no principiāla uzskata vai koncentrācijas projekta starp *WorldCom* un *Sprint*, bet tikai par atteikšanos no koncentrācijas projekta "tādā formā, kā noteikts paziņojumā". Koncentrācijas iespējamību "citādā formā nākotnē" vispirms skaidri paredz — hipotētiski tas ir pareizi ("*in so far as*" — "ar nosacījumu,

ka”), šī pati vēstule. *Sprint* paziņojums presei un *WorldCom* preses sekretāra paziņojumi tajā pašā dienā, kas attiecīgi ir minēti šī sprieduma 15. un 16. punktā, arī apstiprina to, ka ziņotājām pusēm šajā dienā vēl bija konkrētas cerības apvienot savus darījumus vienā vai otrā veidā, neņemot vērā *DoJ* un Komisijas iebildumus pret šo projektu. Patiesībā tikai ar 2000. gada 13. jūlija paziņojumu presei, kurš minēts šī sprieduma 40. punktā, ziņotājas puses publiski paziņoja, ka tās galīgi atsakās no to koncentrācijas projekta.

- 80 Līdz ar to šis pamats rada jautājumu, vai šīs lietas apstākļos Komisijai bija kompetence pieņemt lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 8. panta 3. punktam, atzīstot “paziņoto koncentrāciju” par nesaderīgu ar kopējo tirgu, lai gan ziņotājas puses, formāli neatsakoties no sava koncentrācijas projekta, oficiāli paziņoja, ka tās atsauc savu paziņojumu un ka tās vairs nedomā īstenot šo projektu tādā formā, kā noteikts paziņojumā, tomēr saglabājot iespēju apvienot savas darbības nākotnē citā veidā.
- 81 Šajā sakarā uzreiz jāuzsver, ka paziņojumā norādītajā formā minētais koncentrācijas projekts bija arī konkrēti norādīts un aprakstīts apvienošanās līgumā un plānā, ko *WorldCom* un *Sprint* parakstīja 1999. gada 4. oktobrī, izņemot norādi uz jebkuru citu iespējamo koncentrācijas veidu, ko šie dalībnieki teorētiski varētu paredzēt.
- 82 Ņemot vērā šī projekta specifisko formu, par ko ir norādīts arī paziņojumā, ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojums, ko parakstīja uzņēmumu pārstāvēšanai Komisijā pilnībā pilnvaroti advokāti, varētu tikt interpretēts tikai kā tāds, kas nozīmē apvienošanās līguma un plāna, ko noslēdza un paziņoja atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 4. pantam, pārkāpumu.

- 83 Šajos apstākļos Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisijas apstrīdētā lēmuma 12. apsvērumā norādītā atšķirība starp paziņojuma atsaukšanu un 1999. gada 4. oktobrī parakstītā apvienošanās līguma atsaukšanu ir pārlietu formāla un pat samākslota.
- 84 Pirmkārt, ar šo atšķirību netiek ņemts vērā tas, ka ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija vēstule attiecās ne tikai uz paziņojuma atsaukšanu, bet arī uz atteikšanos īstenot koncentrācijas projektu "tādā formā, kā noteikts paziņojumā", un līdz ar to tādā formā, kādu paredz 1999. gada 4. oktobra apvienošanās līgums.
- 85 Otrkārt, ar šo atšķirību netiek atzīta šādas atteikšanās piemērojamība, kas neizbēgami ietekmē paša apvienošanās līguma efektivitāti, ja ne spēkā esamību. Šajā sakarā Komisijas secinājums saskaņā ar ko ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija vēstule "nav apvienošanās līguma formāls atsaukums", loģiski neizriet no ziņotāju pušu apstiprinājuma, ka tām "vairs [nav] nodoma īstenot" minēto līgumu.
- 86 Turklāt apstāklis, ko Komisija izvirza apstrīdētā lēmuma 12. apsvērumā saskaņā ar ko ziņotājas puses pieļāva iespēju apvienot savus darījumus citādā formā nākotnē, nav atbilstīgs, lai novērtētu, vai apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienā pastāvēja formāli spēkā esošs apvienošanās līgums, kuru tā dalībnieki varēja īstenot un kuru Komisija varēja kontrolēt.
- 87 Starp citu, šis apstāklis izslēdz, nevis apstiprina Komisijas apgalvojumu, jo tas parāda, ka ziņotājas puses uzskatīja, ka jauna lēmuma pieņemšana par apvienošanos bija nepieciešama, lai vajadzības gadījumā nākotnē īstenotu paredzēto koncentrāciju.

- 88 Tomēr savā iebildumu rakstā Komisija pārmet ziņotājām pusēm “pilnīgas vaļširdības” trūkumu 2000. gada 27. jūnija paziņojumā, tādējādi to nevajadzētu vērtēt “pēc pirmā iespaida”.
- 89 Lai gan Komisija pārmet ziņotājām pusēm, ka šajā datumā tās nebija pilnībā atteikušās no koncentrācijas projekta, tās iebildums ir pamatots (skat. šī sprieduma 79. punktu), bet neefektīvs. Faktiski nepietiek ar to vien, ka divi uzņēmumi plāno apvienoties (vai turpina apvienošanās plānošanu), lai *ipso facto* starp tiem pastāvētu (vai paliktu) formāli spēkā esošs koncentrācijas līgums Regulas Nr. 4064/89 nozīmē. Komisijas kompetence nevar balstīties tikai uz pušu subjektīviem nolūkiem. Kā precīzē šīs regulas 4. pants, šī kompetence ir atkarīga no koncentrācijas “līguma noslēgšanas”. Tāpat kā Komisijai nav kompetences pieņemt lēmumu atbilstoši Regulai Nr. 4064/89 pirms šāda līguma noslēgšanas, tās kompetence beidzas, tiklīdz līgums tiek izbeigts, pat ja minētie uzņēmumi turpina sarunas, lai noslēgtu līgumu “citādākā formā”.
- 90 Lai gan Komisija pārmet ziņotājām pusēm, ka tās slepenu uzturēja spēkā to 1999. gada 4. oktobra apvienošanās līgumu, pretēji to oficiālajam 2000. gada 27. jūnija paziņojumam, ir jāatzīst, ka tās iebildums, kurš varētu būt efektīvs, nav pamatots ar pietiekamiem tiesiskiem pierādījumiem. Jo īpaši šajā spriedumā minētajos 2000. gada 27. jūnija *Sprint* paziņojumā presei vai *WordCom* preses sekretāra paziņojumos nav pamatojuma, lai uzskatītu, ka Komisija varēja ņemt vērā šos dokumentus, kas nav minēti apstrīdētajā lēmumā.
- 91 No iepriekš minētā izriet, ka, ņemot vērā ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija vēstules — kā tas ir rezumēts šī sprieduma 80. punktā un interpretēts 82.–86. punktā — Komisijai bija jāatzīst, ka tai vairs nav kompetences koncentrācijas “līguma” neesamības dēļ Regulas Nr. 4064/89 4. panta nozīmē, lai pieņemtu lēmumu atbilstoši Regulas 8. panta 3. punktam, atzīstot “paziņotā koncentrācijas darījuma” nesaderību ar kopējo tirgu.

- 92 Neviens cits Komisijas izvirzītais arguments šajā prasībā nevar atspēkot šo vērtējumu.
- 93 Protams — kā Komisija pareizi apgalvoja, atsaucoties uz šī sprieduma 73. punktā minētā sprieduma lietā *Air France*/Komisija 53. punktu — tās kompetence neattiecas tikai uz paziņotajiem darījumiem, tā kā paziņojums ir tikai instruments, kurš atvieglo Komisijas kompetences, kas tai jau ir jebkurā gadījumā, izpildi un kas nav atkarīga no [ziņotāju] pušu vēlmes vien.
- 94 Šajā sakarā ir jānoraida Vācijas valdības arguments, ka lēmums par nesaderību atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 8. panta 3. punktam var tikt pieņemts tikai tad, ja koncentrācija, par ko, iespējams, nav paziņots, jau ir realizēta un ja izrādās, ir nepieciešamas pret koncentrāciju vērstas procedūras atbilstoši Regulas 8. panta 4. daļai. Tāda interpretācija ir pretrunā Regulas Nr. 4064/89, it īpaši, tās 14. panta 2. punkta c) apakšpunkta, jēgai un tekstam.
- 95 Tomēr Komisijai savā pārbaudē jāņem vērā pastāvošie juridiskie un faktiskie apstākļi, it īpaši, tai jāpamatojas uz precīziem nepaziņotā līguma, ar ko realizē koncentrāciju, nosacījumiem (pēc analogijas attiecībā uz Komisijas uzdevumu veikt pārbaudes par nepaziņotu līgumu, kas ierobežo konkurenci, skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 5. aprīļa spriedumu lietā T-16/98 *Wirtschaftsvereinigung Stahl u.c./Komisija*, *Recueil*, II-1217. lpp., 32. un 33. punkts).
- 96 Turklāt, ja netiek apstrīdēts tas, ka koncentrācijas līguma dalībnieki nevar liegt Komisijai tās kompetenci, atsaucot savu paziņojumu, tad tomēr ir vajadzīgs, lai, īstenojot šo kompetenci, Komisija pieņemtu lēmumu par reālu koncentrācijas darījumu, un nevis — pēc paziņojuma atsaukšanas un atteikšanās no darījuma sākotnēji paredzētā formā — par nenoteiktiem pušu nodomiem nākotnē apvienot savas darbības citādākā veidā, kā Komisija to darīja šajā lietā.

- 97 Turklāt Komisija, neriskējot pieļaut kļūdas vērtējumā, kuras var nozīmīgi ietekmēt tās veikto attiecīgā reālā koncentrācijas darījuma vērtējumu, nevar novērtēt istenojamā līguma nosacījumus, no kura dalībnieki formāli ir atteikušies.
- 98 Šajā lietā ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojums Komisijai vismaz nozīmēja, ka šīs puses paredzēja veikt noteiktus grozījumus paziņotajā apvienošanās līgumā pirms paredzētā koncentrācija varētu tikt realizēta “citādākā formā” nākotnē un ka šis līgums vairs neatspoguļoja to kopīgās intereses. No tā izriet, ka paziņotā līguma nosacījumu novērtējumā apstrīdētajā lēmumā neizbēgami nav ievērota ziņotāju pušu jaunā plānotā darījuma apjoms nākotnē.
- 99 Tomēr šī kļūda varēja būtiski ietekmēt Komisijas veikto koncentrācijas darījuma vērtējumu apstrīdētajā lēmumā. Ja Komisija būtu ņēmusi vērā koncentrācijas darījuma, ko minētās puses plānoja citā formā, reālo apjomu, tad nav izslēgts, ka tās vērtējums būtu bijis atšķirīgs un ka tā būtu uzskatījusi, ka šis darījums nebija nesaderīgs ar kopējo tirgu (pēc analogijas, skat. šī sprieduma 95. punktā sprieduma lietā *Wirtschaftsvereinigung Stahl* u.c./Komisija 45. punktu).
- 100 Šajos apstākļos jānorāda, ka no Komisijas pieļautajām kļūdām vērtējumā, rikojojoties kā šajā lietā, varēja viegli izvairīties. It īpaši, nebija nekāda obligātā termiņa, kas liktu lielā steigā pieņemt tik riskantu lēmumu kā apstrīdētais lēmums.

- 101 Kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 11. apsvēruma, Komisija uzskatīja, ka lēmuma pieņemšanas galīgais termiņš, pēc kura darījums tiktu uzskatīts par saderīgu ar kopējo tirgu, piemērojot Regulas Nr. 4064/89 10. panta 6. punktu, beidzās trešdien, 2000. gada 12. jūlijā. Turklāt savā iebildumu rakstā Komisija paskaidroja, ka tā sanāk kolēģijas sēdē vienreiz nedēļā, parasti trešdienās, ka lēmumi atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 8. panta 3. punktam tiek pieņemti gandrīz sistemātiski mutvārdu procesā, lai nodrošinātu labāku procesa pārskatāmību, un projekts parasti tiek iesniegts priekšpēdējā sēdē pirms termiņa izbeigšanās, kas noteikts Regulas Nr. 4069/89 10. panta 3. punktā, lai ļautu kolēģijai lemt par grozīto tekstu, ja tās locekļu vairākums iebilst pret pirmo versiju.
- 102 Tādējādi, ja Komisijai bija šaubas par ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojuma piemērojamību vai vaiširdību, tai vēl bija laiks trešdien, 2000. gada 28. jūnija sēdes laikā atlikt apstrīdētā lēmuma formālu pieņemšanu līdz trešdienai — 5. jūlijam vai 12. jūlijam — un starplaikā vērsties pie ziņotājām pusēm ar informācijas pieprasījumu atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 11. panta 1. punktam, vajadzības gadījumā pieņemot lēmumu atbilstoši šīs pašas regulas 11. panta 5. punktam.
- 103 Turklāt atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 10. panta 4. punktam maksimālais četru mēnešu termiņš, ko šī paša panta 3. punkts nosaka lēmuma pieņemšanai par nesaderību atbilstoši 8. panta 3. punktam ir izņēmuma kārtā apturams, ja tādu apstākļu dēļ, par kuriem atbildīgs viens no koncentrācijā iesaistītajiem uzņēmumiem, Komisijai ar lēmumu, ko pieņem saskaņā ar 11. pantu, ir jāpieprasa informācija. No šiem apstākļiem atbilstoši Piemērošanas regulas 9. panta 1. punkta a) un d) apakšpunktam jo īpaši izriet tas, ka informācija, ko Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 11. panta 1. punktu pieprasīja vienai no ziņotājām pusēm, netika tai iesniegta pilnā apmērā tās noteiktajā termiņā, un ka ziņotājas puses Komisijai nepaziņoja par būtiskiem paziņojumā norādīto noteikumu grozījumiem.

- 104 Tādējādi šajā lietā Komisija varēja pārlicināties, pamatojoties uz formāliem pierādījumiem, ka dalībnieki apvienošanās līgumu patiesi atsauca vai no tā atteicās, kā tā bija pati agrāk atzinusi vismaz divos citos koncentrāciju gadījumos (skat. šī sprieduma 111. punktu), ja tā uzskatīja, ka no ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojuma tā nav ieguvusi pietiekamu informāciju, lai izbeigtu procedūru.
- 105 Komisija vairs nevar atsaukties uz savu vajadzību novērst iespējamo nepareizo vai negodīgo ziņotāju pušu 2000. gada 27. jūnija paziņojuma izmantošanu.
- 106 Jo īpaši nebija jābaidās, ka ziņotājas puses, ar nodomu neievērojot Regulas Nr. 4064/89 7. panta 1. punktā noteikto aizliegumu, turpinās koncentrācijas projekta īstenošanu paziņotā formā vai savādākā formā pēc paziņojuma atsaukšanas. Kā norāda prasītājs un Vācijas valdība, ziņotājas puses varēja turpināt līguma īstenošanu, tikai pakļaujot sevi Regulas Nr. 4064/89 14. panta 2. punkta b) apakšpunktā noteiktās soda naudas riskam, kas var sasniegt 10 % no to kopējā apgrozījuma. Šāda soda nauda ir tikpat preventīva kā tā, ko paredz šīs regulas 14. panta 2. punkta c) apakšpunkts gadījumos, kad uzņēmumi realizē darījumu, kas ar lēmumu, kas pieņemts atbilstoši 8. panta 3. punktam, ir atzīts par nesaderīgu ar kopējo tirgu.
- 107 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka, pieņemot apstrīdēto lēmumu laikā, kad ziņotājas puses formāli bija atsaukušas savu paziņojumu un informējušas Komisiju par atteikšanos no koncentrācijas paziņojumā paredzētajā formā, šī iestāde pārkāpa savas kompetences robežas atbilstoši Regulai Nr. 4064/89.

- 108 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka Komisijai būtu bijusi kompetence pieņemt apstrīdēto lēmumu — kā tā apgalvo paskaidrojuma sākumā par atšķirību starp paziņojuma atsaukšanu un apvienošanās līguma atsaukšanu — jāatzīst, ka šādi rīkojoties, Komisija ir negaidīti novērsusies no savas pastāvīgās publiski pieejamās administratīvās prakses. Šajā sakarā prasītājs atsaucas uz apmēram divdesmit lietām, kurās Komisija radīja iespaidu, ka to apmierina ieinteresēto personu vienkāršs paziņojuma atsaukums, lai izbeigtu procedūru par koncentrācijas darījumu, nepieņemot lēmumu pēc būtības.
- 109 Tādējādi, ņemot vērā Komisijas paziņojumus ar nosaukumu “Koncentrācijas paziņojuma atsaukums”, vienīgos publiski pieejamos dokumentus, attiecīgi lietā Nr. IV/M.608 *Ericsson/Ascom* (OV 1995, C 292, 8. lpp.) un lietā Nr. IV/M/680 *Kvaerner/Amec* (OV 1996, C 8, 4. lpp.), šķiet, ka šī iestāde bija nolēmusi izbeigt lietvedību, nepieņemot lēmumu, jau tajā pašā dienā, kad ziņotājas puses darīja zināmu, ka tās “apturēja paziņotā koncentrācijas projekta īstenošanu” un “pēc tam nolēma atsaukt paziņojumu”.
- 110 Turklāt vairākās citās lietās [Nr. IV/M.208 *Scott/Mölnlycke*; Nr. IV/M.238 *Siemens/Philips Kabel*; Nr. IV/M.388 *Unilever France/Ortiz Miko*; Nr. IV/M.418 *Tractebel/Distrigaz*; Nr. IV/M.494 *Colonial/Lefac/KMK-CCI*; Nr. IV/M.562 *Swissair/Sabena*; Nr. IV/M.592 *RWE-DEA/Enichem Augusta*; Nr. IV/M.805 *Telecom-2*; Nr. IV/M.852 *BASF/Shell*; Nr. IV/M.888 *Metallgesellschaft/AG*; Nr. IV/M.892 *Hochtief/Deutsche Bank/Holzmann*; Nr. IV/M.905 *Schweizer Rück/SAFR*; Nr. IV/M.948 *Watt AG*; Nr. IV/M.974 *Bertelsmann/Burda-Host*; Nr. IV/M.1010 *Artémis/Worms & Cie*; Nr. IV/M.1047 *Wienerberger/Cremer & Breuer* (OV 1998, C 93, 23. lpp.); Nr. IV/M.1246 *LHZ/Carl Zeiss* (OV 1998, C 384, 9. lpp.); Nr. IV/M.1277 *BLG Container/Maersk/Sea-Land Service* (OV 1998, C 290, 12. lpp.); Nr. IV/M.1321 *Verbund/Kelag/Porr/OMVProtterra/Siemens/KRV* (OV 1998, C 382, 3. lpp.); Nr. IV/M.1431 *Ahlström/Kvaerner* (OV 1999, C 263, 3. lpp.); Nr. IV/M.1447 *Deutsche Post/Transo-flex* (OV 1999, C 130, 9. lpp.); Nr. IV/M.1609 *Elf/Saga*; Nr. IV/M.1703 *Phelps Dodge/Asarco* (OV 1999, C 313, 7. lpp.); COMP/M.2117 *Aker Maritime/Kvaerner*

(OV 2001, C 9, 5. lpp.), un COMP/M.1829 *HMTF Nabisco Group Holdings/Burlington Biscuits/United Biscuits*] paziņojums “Oficiālajā Vēstnesī” un/vai presē par lietvedības izbeigšanu tikai norādīja, ka “ziņotājas puses paziņoja Komisijai, ka tās atsauc savu paziņojumu”, neatsaucoties uz pašu projektu vai koncentrācijas līgumu. Šādi formulējot minētos publiskos dokumentus, Komisija neizbēgami lika ieinteresētajām personām ticēt, ka paziņojuma atsaukumu tā uzskata faktiski par vienlīdzīgu atteikumam no koncentrācijas projekta, pat ja realitātē tās administratīvā prakse varēja būt atšķirīga.

- 111 Šajā sakarā Komisija savā iebildumu rakstā atsaucās uz divām lietām [Nr. IV/M.1328 *KLM/Martinair* (OV 1999, C 162, 7. lpp.) un Nr. IV/M.1412 *Hutchison Whampoa/RMPM/ECT* (OV 1999, C 256, 5. lpp.)], kurās tā apgalvo — tā kā puses uzreiz neiesniedza pierādījumus par atteikšanos no sava koncentrācijas projekta, tā pieprasīja, lai šādi pierādījumi tiktu iesniegti pirms lietvedības izbeigšanas. Tomēr fakti šajās lietās, kuras tika darītas publiski pieejamas ar paziņojumu “Oficiālajā Vēstnesī” un/vai presē, neatklāj šādu Komisijas prasību. Katrā ziņā Komisija nepaskaidro, kāpēc tā nerikojās tādā pašā veidā šajā lietā, bet pasteidzās pieņemt negatīvu lēmumu vienu dienu pēc paziņojuma atsaukšanas.
- 112 Šajos apstākļos ziņotājām pusēm bija tiesības sagaidīt, ka to 2000. gada 27. jūnija paziņojums ir pietiekams lietvedības izbeigšanai atbilstoši publiski pieejamai Komisijas iepriekšējai administratīvajai praksei, un nepastāvēt Komisijas pretēja veida norādēm. Šajā sakarā, pretēji Komisijas uzskatam, Tiesas judikatūra apstiprina, ka tikai administratīvā prakse vai iecietība, kas nav pretēja spēkā esošajam regulējumam un nenozīmē novērtējuma pilnvaru izmantošanu, var radīt ieinteresēto personu tiesisko palāvību pat, ja tā nav pamatota uz vispārpiemērojamu paziņojumu (Tiesas 1987. gada 1. oktobra spriedums lietā 84/85 Apvienotā Karaliste/Komisija, *Recueil*, 3765. lpp.; šī sprieduma 71. punktā minētie spriedumi lietās *Ferriere San Carlo/Komisija* un *Fingruth*; Tiesas priekšsēdētāja 1988. gada 10. jūnija rīkojums lietā C-152/88 R *Sofrimport/Komisija*, *Recueil*, 2931. lpp).

- 113 Tādējādi Pirmās instances tiesa uzskata, ka Komisija pārkāpa vismaz ziņotāju pušu tiesisko paļāvību, pieņemot apstrīdēto lēmumu bez iepriekšējas pušu informēšanas par to, ka pušu paziņojums nebija apmierinošs un ka tā gatavojas pieņemt lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 4064/89 8. panta 3. punktam, ja vien minētās puses tūlīt neiesniedz formālu pierādījumu par apvienošanās liguma atsaukumu.
- 114 No iepriekš teiktā izriet, ka otrais pamats ir pamatots. Tādējādi apstrīdētais lēmums ir jāatceļ atbilstoši prasītāja prasījumiem, neņemot par pārejiem pamatiem un argumentiem, ko prasītājs izvirza savas prasības pamatojumam.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 115 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā spriedums Komisijai ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāja prasījumiem.
- 116 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai, personas, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nospriež:

- 1) **atcelt 2000. gada 28. jūnija Komisijas Lēmumu 2003/790/EK, ar ko koncentrācija ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu un ar EEZ līgumu (lieta COMP/M.1741 — *MCI WorldCom/Sprint*);**
- 2) **Komisija papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina *MCI, Inc.* tiesāšanās izdevumus;**
- 3) **Vācijas Federatīvā Republika un Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Pirrung

Meij

Forwood

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2004. gada 28. septembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

H. Jung

J. Pirrung